

[Pelle Voigt]

sis af en række oplysninger, vi havde fået fra den daværende boligminister, måtte herske stor tvivl om, hvorvidt KAB og KAB-selskaberne, selv hvis statsgarantien var ydet, var solvente, om der ikke kunne skjule sig en lang række andre problemer, som ville betyde, at vi kom i den situation, at andre problemer i KAB kunne medføre vanskeligheder for lejerne, selv om man ydede garantien i forhold til grundene.

Jeg kan sige til boligministeren ganske klart og i og for sig meget entydigt, at SFs formulering af disse forbehold i aktstykket ganske klart tager sigte på det, jeg siger her. Jeg kan også oplyse boligministeren om, at vi aldrig havde stemt for dette aktstykke, hvis vi ikke havde været overbevist om, at man nu havde fået ryddet op i KAB, at der ikke lå flere store tabgivende projekter af den ene eller den anden art, som kunne udløse et tab for lejerne i form af huslejestigninger.

Boligministeren henviste i sine bemærkninger til revisor Graversens rapport, hvor man jo meget naturligt kommer ind på dette problem, men man kommer ind på problemet som en diskussion ikke af, hvorvidt selskaberne under KABs administration kan videreføres uden tab for beboerne, men af, hvorvidt administrationsselskabet KAB ville kunne komme til at blive påført et tab af en eller anden art.

Jeg tror ikke, at boligministeren med hæderligheden i behold vil påstå om SF i hvert fald, at vi ikke omgående i denne situation, såfremt der i revisorens bemærkninger havde været den mindste antydning om, at der på Vestamagerprojekterne ville blive tale om et tab for beboerne i SAB, ville have fået det inddraget i statsgarantien.

Man indfører nu en skelnen, hvor man prøver at gøre disse betingelser til et spørgsmål, som udelukkende vedrører grunde. Omendskønt betingelserne omhyggeligt var opstillet sådan, at man havde ét afsnit om grunde, ét afsnit om selskabernes bebyggelse og ét afsnit om, at man i øvrigt skulle kunne videreføre samtlige selskaber under KABs administration uden tab for beboerne, så prøver man altså nu at fortælle os, at dette var en tautologi: der var hele tiden tale om grunde, grundkøb og intet andet end grundkøb. Det er naturligvis efter vores opfattelse

en helt uholdbar fortolkning, og det vil vi prøve at belyse under udvalgsarbejdet.

Jeg undrer mig, må jeg sige, især over den socialdemokratiske ordførers foreløbige tilslutning til denne fortolkning, som vi vil bestræbe os for at dreje i en mere rimelig retning, efterhånden som vi får arbejdet med denne sag i udvalget.

Lad mig afslutningsvis sige til det radikale venstres ordfører, fru Aase Olesen – af tidsmæssige grunde skal jeg ikke komme ind på en række andre ordførerindlæg, der har været heroppefra, og som jo er blevet fremført af partier, der hele tiden har været modstandere af denne statsgarantiordning – at jeg lægger meget stor vægt på, at fru Aase Olesen her fra talerstolen bekræftede det, som i disse spørgsmål har været det radikale venstres hovedlinje, nemlig at lejerne ikke skal betale for mislykkede eventyr af denne art, og at der øjensynlig er en mulighed for at få det radikale venstre til at forstå, at det faktisk var en af ideerne med at gennemføre aktstykke nr. 295.

Med gennemførelsen af den ordning, som nu er blevet vedtaget efter en række lukkede møder i Københavns borgerrepræsentation, er der jo tale om, at man af de 20 mill. kr. med renter og rentes renter, som Amagerby III og pilotprojektet i alt kom til at beløbe sig til, har fået en dækning af Københavns kommune i form af en forfalden kommune-garanti og et opkøb af projekterne på godt 13 mill. kr., at der altså rester 7 mill. kr., hvoraf SAB, hvis man tømmer selskabets reserver, vil kunne udrede 4 mill. kr., og hvoraf der så i øvrigt henligger 3 mill. kr., som ingen mennesker i dette øjeblik aner hvor skal komme fra. Der er jo én ting, vi alle sammen kan være aldeles overbevist om, og det er, at disse midler i sidste ende kun kan komme ved, at man sætter huslejerne op i SABs byggerier på grund af nogle projekter, som lejerne i SAB på intet tidspunkt har haft noget som helst ansvar for er blevet sat i gang eller ikke er blevet til noget.

Jeg vil afslutningsvis stille følgende spørgsmål til boligministeren, som jeg er sikker på at jeg vil få et rigtigt og præcist svar på. Når man i den løsning, som er indgået i Københavns kommune, forudsætter, at Samvirkende Boligselskabers dispositionsfond skal dække resten af tabet på dette her, er det så ikke sådan, at loven foreskriver, at